

Andrés og orðbragðið

Julie C. Donaldson

Byggt á sannri sögu

„Ég reyni að iðrast, að biðja og bæta mig“
(Children's Songbook, 98).

Þú heldur að þú sért betri en allir aðrir af því
„að þú blótar ekki,“ sagði Nikulás í frímínútum.

„Það er ekki satt,“ sagði Andrés.

„Af hverju viltu þá ekki segja eitt ljótt orð? Bara
eitt? Það gerir varla útaf við þig. Allir
aðrir blóta.“

Andrés yppti öxlum. „Ég
bara vill það ekki.“

Andrés vissi að rangt var
að blóta og að það fældi
burtu heilagan anda.
Andrés vildi hafa heil-
agan anda hjá sér. Af
þeirri ástæðu blótaði
hann ekki.

Andrés var nýr í
skólanum og fram
að þessu var Nik-
ulás sá eini í sjötta
bekk sem vildi
vera vinur hans.
Nikulás áreitti
hann þó dag
hvern með
blótsyrðum.
Andrésí fannst
stöðugt erfðara
að neita honum
um að blóta.
Andrés óttaðist líka
að Nikulás hætti að
vera vinur hans og
hann yrði þá alltaf einn.

„Segðu bara eitt ljótt orð,“ sagði Nikulás
eftir skóla. „Þá skal ég hætta þessu.“

Loks varð Andrés svo
þreyttur á þessu áreiti
að hann sagði eitt
ljótt orð – orð
sem var ekki
of slæmt.

Nikulás
kinkaði kolli.
„Gott, nú
ertu einn
af okkur.“

Eftir þetta
töluðu vinir Nikulásar
líka við Andrés. Þeir borð-
uðu hádegisverð með honum
og spiluðu fótbolta við hann
í frímínútum. Að vera með
vinahópi Nikulásar var eins
og að ganga ofan í kviks-
and. Því oftar sem Andrés
varði tíma með þeim,
því meira tók hann
að líkjast þeim í

orði og verki. Þeir blótuðu allir. Heilmikið. Þeir gerðu
gys að hver öðrum og smánuðu hver annan. Þeir töluðu
dónalega um kennara sína. Þeir reiddust oft og sýndu af
sér illgirni. Smám saman tók Andrés að reiðast oftar og
ástæðum þess að blóta fjölgaði.

Kvöld eitt þegar mamma og pabbi voru ekki heima,
fóru Andrés og systir hans, Kata, að rífast yfir hvaða þátt
skildi horfa á. Áður en Andrés fékk hugsað sig um hrökk
upp úr honum blótyrði.

Kata horfði á hann miður sín. „Ég ætla að segja
mömmu.“

Andrés hljóp inn í herbergið sitt og skellti hurðinni.
Hvað var eiginlega að öllum? Af hverju eru þau alltaf að
espa hann til reiði? Þegar foreldrar Andrésar komu heim,
setti hann rifu á dyrnar og heyrði Kötu segja: „Mamma,
Andrés blótaði að mér.“

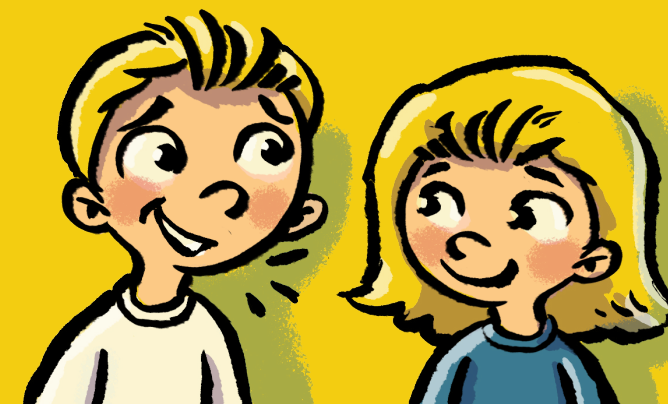
„Hvað?“ Mamma virtist hissa. „Andrés myndi aldrei
blóta.“

Andrés lokaði dyrunum og lét sig detta ofan í rúmið.
Honum varð hugsað um hve mikið hann hafði breyst frá
því hann byrjaði að blóta. Það var langt síðan hann hafði
fundið fyrir heilögum anda.

Andrés kraup við rúmið og baðst fyrir. „Kæri himn-
eski faðir, fyrirgefðu að ég hef verið illgjarn og reiður.
Fyrirgefðu að ég tók upp á því að blóta. Ég ætla að
verða betri.“

Þegar Andrés baðst fyrir, þá fann hann hlýja tilfinn-
ingu fylla brjóst sitt. Í fyrsta sinn frá því að hann byrjaði
að blóta upplifði hann raunverulega gleði. Hann vissi að
Guð elskaði hann og að hann gæti fundið fyrir heilögum
anda. Honum fannst að sér hefði verið fyrirgefið og hann
vissi að hann gæti breyst og orðið betri.

Eftir bænina játaði hann fyrir mömmu og bað Kötu
afsökunar. Eftir þetta leið Andrésí betur. Það var gott
að iðrast.

Daginn eftir borðaði Andrés ekki hádegisverð með
vinahópi Nikulásar í skólanum. Þess í stað settist hann
hjá nokkrum krökkum sem hann ekki þekkti. Andrés
vissi að hann myndi finna góða og glaða vini, sem ekki
blótuðu, þótt það tæki einhvern tíma. Sem væru alveg
eins og hann sjálfur. ■

Höfundur býr í Utah, Bandaríkjunum.

VR

ÁSKORUN

„Ég ætla að nota nöfn himnesks föður og Jesú Krists af virðingu. Ég mun ekki blóta eða nota dónaleg orð“ (Trúarreglur mínar).

Skrifðu eða teiknið öðru megin á blað hvernig tilfinningar
góð orð vekja með ykkur. Skrifðu eða teiknið hinu megin
á blaðið hvernig tilfinningar ljót orð vekja með ykkur.

Lesið 3 Mós 19:12. Af hverju er mikilvægt að nota
nöfn himnesks föður og Jesú Krists af virðingu?

Spyrið foreldri eða leiðtoga um ástæðu þess að okkur
ber að nota gott mál og hvernig það hefur blessað þau.

Ég ætla að reyna að . . .
